

Ούτε γνώριζε, πού βρισκόταν, ούτε εκείνες τις ώρες είχε καμιά διάθεση να μάθει ο Οδυσσέας. Του αρκούσε που κάτω του υπήρχε στέρεη γη και που επιτέλους μπορούσε να κοιμηθεί. Με τον ποιητή της Οδύσσειας να υπογραμμίζει την κούραση του ήρωα, ξεκινώντας τη ραψωδία ζ (πάντα σε μετάφραση Αργύρη Εφταλιώτη):

«Εκεί ο πολυβασάνιστος, ο μέγας Οδυσσέας

κοιμόταν από κούραση κι αγρύπνια αφανισμένος.

Κ' η Αθηνά ξεκίνησε στη χώρα των Φαιάκων,

που πρώτα στην απλόχωρη Υπερεία κατοικούσαν,

παράδιπλα στους Κύκλωπες, ανθρώπους αλαζόνες,

που όντας περίσσια δυνατοί πολλά κακά τους φτιάναν,

κι ο θεόμορφος Ναυσίθοος τους πήρε στη Σκερία,

κι από άντρες σιταρόθρεφτους μακριά συμμαζώξέ τους,

σε πόλη τους τειχόκλεισε, τους έχτισ' εκεί σπίτια,

και σαν τον πήρε ο θάνατος στον Άδη, τότε ο Αλκίνο**ς**

βασίλεψε, που η γνώμη του θεοκατέβατη **εί**ταν».

Η θεά μπήκε στο ανάκτορο του Αλκίνοου, προχώρησε στο υπνοδωμάτιο της Ναυσικάς, της μοναχοκόρης του βασιλιά, και «σαν αγεράκι χύθηκε στην κλίνη της παρθένας», παίρνοντας τη μορφή της κόρης του Δύμα, ακριβής φίλης του κοριτσιού. Με αυτής την όψη, η Αθηνά είπε στη βασιλοπούλα (ζ 23 κ.ε.):

«Οκνή μαθές, ω Ναυσικά, σε γέννησε η μανούλα,

και κάθονται ασυγύριστα τα λαμπερά σου ρούχα.

Μα αγγίζει ο γάμος που όμορφα κ' εσύ να βάλεις πρέπει,

να δώσεις για ναβάλουνε κ' εκείνοι που σε πάρουν.

Αυτά δα φέρνουν όνομα καλό στον κόσμο μέσα,

που κ' ο γονιός τα χαίρεται κ' η ευλογημένη **μάννα**.

Μόν' πάμε πια να πλύνουμε η αυγή καθώς χαράξει.

Θα 'ρθω κ' εγώ να δώσω σου βοήθεια, να προφτάξεις

να 'τοιμαστείς, γιατί πολύ δε μνήσκεις πια παρθένα,

παρ' από τώρα οι διαλεχτοί της χώρας των Φαιάκων

γυρεύουνέ σε, που κ' εσύ μ' αυτούς μαζί μετριέσαι...».

Με όλα αυτά, η θεά έβαλε στο μυαλό της όμορφης Ναυσικάς την ιδέα, το πρωί, να πάει και να πλύνει τα προικιά της. Κι εκεί που έπλεναν τα ρούχα τους οι γυναίκες των Φαιάκων, ήταν στο ποτάμι, στις δασωμένες όχθες του οποίου κοιμόταν ο Οδυσσέας. Η Αθηνά οργάνωνε τη συνάντησή τους.

Όταν η Ναυσικά ξύπνησε, θυμήθηκε το όνειρο αλλά ντρεπόταν να μιλήσει στους γονείς της για μελλοντικό της γάμο. Είπε, λοιπόν, του πατέρα της ότι ήθελε να πάει να πλύνει τα ρούχα των τριών ανύπαντρων από τα πέντε αδέρφια της, καθώς κι αυτά του βασιλιά, μαζί με τα δικά της. Θα της χρειάζονταν των αγοριών αλλά ακόμα εκείνη δεν το γνώριζε. Κι ο πατέρας της την κατάλαβε, ότι τα δικά της προικιά ήθελε να συγυρίσει, αλλά έκανε τον ανήξερο καθώς την είχε χαϊδεμένη. Έδωσε διαταγή κι έζεψαν άμαξα και φόρτωσαν τα ρούχα των αγοριών και τα δικά της, ενώ η βασίλισσα Αρήτη ετοίμασε φαγητά και μυρωδικά. Το πλύσιμο μετατράπηκε σε γιορτινή εκδρομή με τη Ναυσικά να παίρνει μαζί της φιλενάδες και θεραπαινίδες κι όλες μαζί να κινούν για το ποτάμι.

Το πολύβουο κοριτσομάνι έφτασε στην όχθη του ποταμού και βάλθηκε να μπουγαδιάζει. Ο Οδυσσέας συνέχιζε να κοιμάται ανάμεσα στους δυο πυκνούς θάμνους. Οι κοριτσίστικες φωνές δεν τον ενοχλούσαν. Μετά, οι κοπέλες άπλωσαν τα ρούχα να στεγνώσουν στον ήλιο και βούτηξαν στο ποτάμι, να κολυμπήσουν. Έπειτα, το έστρωσαν στο φαγητό, τρώγοντας από αυτά που η Αρήτη είχε ετοιμάσει. Με γέλια και χαρές, ρίχτηκαν στο παιχνίδι της σφαίρας (τόπι θα το λέγαμε σήμερα).

Ο ήλιος πλησίαζε να βασιλέψει, όταν η θεά Αθηνά αποφάσισε ότι αρκετά είχε ξεκουραστεί ο Οδυσσέας και πια ήταν ώρα να συναντηθεί με τη Ναυσικά. Η βασιλοπούλα κρατούσε τη σφαίρα και θέλησε να την πετάξει σε μια φίλη της αλλά αστόχησε. Η σφαίρα βρέθηκε στα νερά του ποταμού, με τα κορίτσια να βάζουν τις φωνές. Τόσο δυνατές που ο χορτασμένος από τον ύπνο Οδυσσέας ξύπνησε. Ανασηκώθηκε, είδε το κοριτσομάνι και σκέφτηκε πως ήταν ευκαιρία να μάθει πού βρισκόταν. Φρόντισε να πάρει ένα κλαδί με πυκνή φυλλωσιά, να

σκεπάσει τη γύμνια του, και βγήκε μπροστά τους. Τον είδαν τα κορίτσια θεόγυμνο, ταλαίπωρο κι αναμαλλιασμένο και караβοτσακισμένο και τρόμαξαν. Το έβαλαν στα πόδια. Όλα, εκτός από τη Ναυσικά, της οποίας τον φόβο είχε φροντίσει να διώξει η Αθηνά. Στεκόταν ασάλευτη και τον κοιτούσε.

Η πρώτη σκέψη του Οδυσσέα ήταν να ριχτεί στα πόδια της και ν' αγγίξει τα γόνατά της, ως ικέτης. Η δεύτερη ότι ίσως και να την προσέβαλε, αν την άγγιζε. Στάθηκε μακριά της και την παρακάλεσε να του δώσει κάτι να σκεπαστεί και να του εξηγήσει, πώς θα πάει στην πιο κοντινή πολιτεία. Ήταν ναυαγός και ξέπεσε στα μέρη της, μετά από θαλασσοδαρμό είκοσι ημερών.

Η Ναυσικά τον συμπάθησε. Του είπε ότι βρισκόταν στη χώρα των Φαίακων κι ότι εκείνη ήταν η κόρη του βασιλιά Αλκίνοου. Κάλεσε τις άλλες να τον βοηθήσουν να λουστεί και να του δώσουν ρούχα να φορέσει. Ευτυχώς, εκτός από τα δικά της προικιά, είχε μαζί της και των αδελφών της. Ο Οδυσσέας προτίμησε να λουστεί μόνος του σε μian άκρη του ποταμού. Μετά, φόρεσε τα ρούχα που του έδωσαν. Για την περίπτωση, η Αθηνά τον έκανε να δείχνει

«σαν πιο μεγάλος και παχύς, κ' από την κεφαλή του

ώρα κρεμιόντανε σγουρά, που μοιάζανε ζουμπούλια.

Και σαν που χύνει μάλαμα στ' ασήμι άντρας τεχνίτης,

που ο Ήφαιστος τον έμαθε κ' η Αθηνά από τέχνη,

και δίνει χάρη στα έργα του, παρόμοια του παρέχα

τους ώμους και την κεφαλή με περισσή μια χάρη...».

Όταν τον είδε η Ναυσικά, ντυμένο κι όμορφο, σκέφτηκε πως τέτοιο άντρα θα ήθελε για ταίρι της. Ο Οδυσσεύς κάθισε παράμερα και χόρτασε την πείνα του. Μετά, οι κοπέλες φόρτωσαν τα στεγνωμένα ρούχα στην άμαξα κι όλοι μαζί κίνησαν για την πολιτεία. Στάθηκαν στο άλσος της Αθηνάς έξω από τη χώρα των Φαιάκων. Ήταν ώρα να χωρίσουν. Η Ναυσικά τον καθοδήγησε πώς να φτάσει στο ανάκτορο και τον συμβούλευσε να ζητήσει φιλοξενία από τη μητέρα της, την Αρήτη. Αν εκείνη τον έπαιρνε με καλό μάτι, όλα θα πήγαιναν καλά.

(τελευταία επεξεργασία, 24 Μαΐου 2022)